

HABOS LÁSZLÓ

égeti lelkem...
 a misének vége
 zeng halleluja
 mert feltámadott
 – valóban feltámadott –
 hirdetik a hívek
 húsvét van
 csendes az alkony
 és üres a lelkem
 kellene hagynom
 hogy a keresztre szegezett
 ma feltámadjon
 bennem
 szellő suhan s felizzik parázs
 elnehezült éjben
 lángol felismerésemnek titka
 és égeti lelkem
 a vigasztaló stigma

húsvét napján
 fehér galamb ült virágzó ágon
 s fekete szemének tükrében
 az eljövendő idő reszketett
 villant dörrent
 s hófehér tolla vért könnyezett
 csend borult a remegő barkaágra
 gyilkos osont
 a pap megtörte a kenyeret
 s felzúgtak nehéz harangok
 hirdetve hogy az emberfia
 ma megint feltámadott

GYOMBOLAI MÁRTON

Kárpátaljai golgota
 A kárpátaljai fenyvesek közt piroslik a vér,
 Koldus- könnyel keveredve a szívünkig ér.
 Szívünk, lelkünk beleretten:
 Egy nemzet függ a kereszten,
 Csak a szeme kér.

„Míg a tömeg, gyilkos tömeg, kacaja kísér,
 Veronika hol a kendőd patyolatfehér?
 Hogy az arcom megtöröljem,
 Fölitassam véres könnyem,
 Merre vagy, testvér?!”

A Kárpátok örökzöldje ugyan mit ígér?
 A letarolt rönkök között ott zokog a szél.
 Kiáltás kél ajkaimon:
 „Cirenei magyar Simon,
 Hol késel, testvér?!”

A máramarosi havasokhoz gyilkos fejsze ér,
 Zúgó árnak iszapjában terem majd a keserű kenyér.
 Nem üt a kéz, a szó nem átkoz,
 Sebét tárja Miatyánkhoz,
 Sírj velünk, testvér

GÉCZY IVÁNNÉ SZILÁGYI ILONA

meditáció
 Mert mindaz, bár mit eddig létrehoztam
 énem paránya, - veszni nem hagyom,
 összeforrva a világmindenséggel
 feltámasztom az utolsó napon...
 Az ember nem hisz, s gúnnyal felkiált:
 Hogy egy legyen a test s a lélek újra?
 Feltámadunk?
 Hát most megfogtalak!
 És aki tengerárban vész el
 s fölfalták a halak?
 Vagy tűz emészt el úgy lehet
 az is feltámad?
 Ez lehet?
 Azt nem lehet!
 Azt nem lehet!

VALÓ ZÉNÓ

Mennyit ér?
 Azzal az Atya a kezét a szívére teszi,
 Szeme sugarából felkel a nap,
 Majd a világot óvatosan a tenyerébe veszi,
 Mert a nap sugarából mindenki kap.

És odalenn a földön arany fényességben,
 Meghasad a hajnal, s ím, felragyog az ég,
 Új nap szele szárnyal, újabb reménységben,
 Szivárvány híd alatt megmozdul a lét.

S valahol egy apa útban hazafelé,
 Letérdel az első út menti keresztnél,
 Nem szól, csak hull a könnye a porba maga elé,
 Hát mégis jó az Isten, hogy őt haza ereszté!

S valahol egy harang békességre szólít,
 Valahol egy gémes itatásra bólint,
 Valahol egy gyermek alig – alig ember,
 Valahol egy vedret tiszta vízzel megmer.

Kicsinyke bárányának aranyos a gyapja,
 Kicsinyke báránya azt szépen nyalogatja,
 Az alig – alig ember ámuldozva nézi,
 Az alig – alig ember ő maga sem érti.